

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Radmilou Baďurovou ve věci žalobce **a) Marka D.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Petrem Tomanem, advokátem AK Toman, Devátý & Partneři, Trojanova 12, 120 00 Praha 2, žalobce **b) Jana V.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Stanislavem Devátým, Dr., advokátem AK Toman, Devátý & Partneři, se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Zdeňku K.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Jiřím Miketou, advokátem AK Miketa a partneři, se sídlem v Ostravě-Slezská Ostrava, Jaklovecká 18, **o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkové újmy**

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zdržet se tvrzení, že mu žalobce a) nabízel úplatek ve výši 10.000.000,-Kč a místo velvyslance v Bulharsku.

II. Žalovaný je povinen zdržet se tvrzení, že mu žalobce b) nabízel úplatek ve výši 10.000.000,-Kč a místo velvyslance v Bulharsku

III. Žalovaný je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci a) doporučenou poštou písemnou vlastnoručně podepsanou omluvu v tomto znění:

„Omluva Marku D.“:

Omlouvám se Marku D. za svá tvrzení, že mě chtěl společně s Janem V. zkorumpovat nabídkou úplatku ve výši 10.000.000 Kč a funkce velvyslance v Bulharsku za to, že při hlasování o důvěře vládě Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky budu hlasovat proti vyslovení důvěry vlády České republiky a způsobil jsem tím trestní stíhání.

Zdeněk K.

bývalý poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

IV. Žalovaný je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku uveřejnit na vlastní náklady formou placené inzerce České tiskové kanceláři písemnou vlastnoručně podepsanou omluvu tohoto znění:

„Omluva Marku D.“:

Omlouvám se Marku D. za svá tvrzení, že mě chtěl společně s Janem V. zkorumpovat nabídkou úplatku ve výši 10.000.000 Kč a funkce velvyslance v Bulharsku za to, že při hlasování o důvěře vládě Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky budu hlasovat proti vyslovení důvěry vlády České republiky a způsobil jsem tím trestní stíhání.

Zdeněk K.

bývalý poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

V. Žalovaný je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobci b) doporučenou poštou písemnou vlastnoručně podepsanou omluvu v tomto znění:

„Omluva Janu V.“:

Omlouvám se Janu V. za svá tvrzení, že mě chtěl společně s Markem D. zkorumpovat nabídkou úplatku ve výši 10.000.000 Kč a funkce velvyslance v Bulharsku za to, že při hlasování o důvěře vládě Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky budu hlasovat proti vyslovení důvěry vlády České republiky a způsobil jsem tím trestní stíhání.

Zdeněk K.

bývalý poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

VI. Žalovaný je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku uveřejnit na vlastní náklady formou placené inzerce České tiskové kanceláři písemnou vlastnoručně podepsanou omluvu tohoto znění:

„Omluva Janu V.“:

Omlouvám se Janu V. za svá tvrzení, že mě chtěl společně s Markem D. zkorumpovat nabídkou úplatku ve výši 10.000.000 Kč a funkce velvyslance v Bulharsku za to, že při hlasování o důvěře vládě Poslanecké sněmovně

Parlamentu České republiky budu hlasovat proti vyslovení důvěry vlády České republiky a způsobil jsem tím trestní stíhání.

**Zdeněk K.
bývalý poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.**

VII. Pokud se žalobce a) domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se tvrzení, ve kterých by naznačoval, že mu žalobce a) nabízel úplatek ve výši 10.000.000,-Kč a místo velvyslance v Bulharsku, se v tomto rozsahu z a m í t á .

VIII. Pokud se žalobce b) domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se tvrzení, ve kterých by naznačoval, že mu žalobce b) nabízel úplatek ve výši 10.000.000,-Kč a místo velvyslance v Bulharsku, se v tomto rozsahu z a m í t á .

IX. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na nemajetkové újmě 15.000,-Kč, žalobci b) 15.000,-Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

X. Pokud se žalobce a) domáhal přiznání další částky ve výši 485.000,-Kč a žalobce b) 485.000,-Kč, žaloba se v tomto rozsahu zamítá.

XI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na nákladech řízení částku ve výši 49.631,-Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám advokáta žalobce a).

XII. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) na nákladech řízení částku ve výši 67.717,-Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám advokáta žalobce b).

XIII. Žalovaný je povinen zaplatit státu náklady řízení v plném rozsahu. O výši těchto nákladů řízení a splatnosti bude rozhodnuto v samostatném rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný o žalobcích pronesl tvrzení, že mu žalobci a), b) dne 29.7.2004 nabídli úplatek ve výši 10.000.000,-Kč a funkci velvyslance v Bulharsku za to, že bude jako poslanec Parlamentu ČR hlasovat proti vyslovení důvěry nové vlády. Toto tvrzení je nepravdivé. Svá tvrzení žalovaný pronášel před sdělovacími prostředky, dne 20.8.2004 byl v deníku Mladá fronta DNES uveřejněn článek „Poslanec: Nabídli mi milióny za pád vlády a přepis rozhovorů s žalovaným s názvem „Stačilo jenom kývnout tvrdí K.“. V obou článcích je uvedena výslovná citace žalovaného: „Prostě za mnou přišli lidé, kteří mi nabídli docela vysokou sumu peněz. Chtěli mne zkorumpovat.“ Dodal, že šlo o 10.000.000,-Kč a že toto setkání bylo jediné, které „s lidmi od ODS“ měl. V následujících dnech pak žalovaný se vyjádřil ve sdělovacích prostředcích tak, že těmito muži, kteří mu nabízeli úplatek, byli žalobci a), b). Toto tvrzení například zaznělo 25.8.2004 v rozhovoru, který žalovaný poskytl Rádiu Frekvence 1. Na základě tvrzení

žalovaného zveřejněných ve sdělovacích prostředcích učinila Policie ČR závěr o podezření ze spáchání trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1 a 2 písm. a), b) trestního zákona, aby žádala vysvětlení od žalovaného, žalobců a), b) a dalších osob. Na základě podaných vysvětlení žalovaným policejní orgán začal zjišťovat údaje o uskutečnění telekomunikačního provozu, přistoupil k odposlechům, vyžádal si záznamy o telekomunikačním provozu, vyžádal si údaje, které jsou předmětem bankovního tajemství. 30.9.2004 proti žalobcům zahájil trestní stíhání pro trestný čin podplácení ve spolupachatelství (§ 161 odst. 1, 2 písm. b) a § 9 odst. 2 tr. zák.). Žalobci byli zadrženi, byla u nich provedena osobní prohlídka, zajištěn jejich mobilní telefon, notebook, byli umístěni do cely předběžného zadržení a byl podán podnět k podání návrhu na jejich vzetí do vazby. Dne 1.10.2004 k příkazu okresního státního zástupce v Ostravě byli žalobci propuštěni na svobodu. Usnesení okresního státního zástupce ze dne 18.10.2004 č.j. 3Zt 634/2004 bylo usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání obviněných žalobců ze dne 30.9.2004 zrušeno. Následně usnesením ze dne 25.3.2005 byl případ údajného podplácení žalovaného odložen. V souvislosti se zastavením trestního stíhání dne 19.10.2004 byl v deníku Mladá fronta DNES uveřejněn přepis rozhovoru se žalovaným s názvem: „To, že se kauza zastavuje, je hnus, zlobí se poslanec K.“. V tomto článku pak žalovaný setrval na svém tvrzení, že obdržel nabídku 10.000.000,-Kč za hlas proti vládě, a to na jiné schůzce v Ostravě, které se účastnil on a žalobci a), b). Na svých tvrzeních o nabídce úplatku a postu velvyslance v Bulharsku pak žalovaný setrval i dne 24.10.2004, když se účastnil pořadu ČT1 Otázky Václava Moravce, 25.3.2005 do deníku Mladá fronta DNES uveřejněn článek „Státní zástupce odložil případ údajného podplácení K.“, ve kterém je uvedeno, že: „K. dnes ČTK řekl, že nadále trvá na své výpovědi, podle níž se ho D. s V. loni pokusili uplatit deseti miliony korun a funkcí velvyslance v Bulharsku. V článku v uvozovkách je pak uveden mj. i výrok žalovaného: „Ukazuje se, že v téhle zemi se snaha odhalovat korupci jen proklamuje“. Následný postoj žalovaného pak vyplývá, že zrušení obvinění žalobců z trestného činu podplácení považuje za hnus a odložení případu údajného podplácení jeho osoby žalobci a), b) je důkazem pouze proklamované snahy odhalovat korupci. Žalobce tak přesto, že si je vědom, že jeho tvrzení nelze prokázat, veřejně na něm trvá, a to i poté, co věc jeho údajného podplácení byla státním zástupcem odložena.

V souvislosti s tvrzeními žalovaného byli žalobce a), b) policejním orgánem neoprávněně obviněni z trestného činu podplácení, byli proti němu použity prostředky státního donucení zasahujícího do jeho základních práv a svobod, zejména odposlech a záznam jeho telekomunikačního provozu a prolomení bankovního tajemství. Tvrzení žalovaného byla rozsáhle prezentována ve sdělovacích prostředcích a v souvislosti s trestním stíháním byla vážně ohrožena čest a dobrá pověst žalobců a), b) ve společnosti. Žalovaný do současné doby své výroky opakuje, na žalovaného v srpnu 2005 bylo učiněno trestní oznámení pro trestný čin křivého obvinění, je dosud v šetření. Ze všech těchto důvodů navrhovali, aby žalovanému bylo uloženo zdržet se do budoucna nadále pronášení těchto výroků, aby žalovanému byla uložena povinnost zaslat žalobcům a), b) omluvný dopis a zveřejnit omluvu, jejíž text byl v průběhu řízení se souhlasem soudu změněn, a dále aby žalovaný každému ze žalobců zaplatil nemajetkovou újmu ve výši 500.000,-Kč.

Žalovaný pak se žalobou nesoúhlasil. Znespornil skutková tvrzení žalobců o tom, že v článku deníku Mladá fronta DNES vyjádřil tvrzení citovaná v žalobě stejně

tak, jako v rozhovoru poskytnutém Rádiu Frekvence 1 25.8.2004. Výroky, které takto pronesl, byly výroky pravdivé. Dne 29.7.2004 došlo ke schůzce účastníků v Café Paris v Shopping parku, kde mu byl nabídnut úplatek a post velvyslance v Bulharsku. Toto následně sdělil redaktoru Mladé fronty DNES p. B. pod příslibem, že tyto údaje nebudou zveřejněny, a to za situace, kdy tento redaktor již byl o schůzce informován. V rozporu s tímto ujednáním pak tyto informace byly v deníku Mladá fronta DNES zveřejněny. Stupeň medializace pak nebyl zapříčiněn žalovaným, ale zejména tím, že žalobci se k výroku žalovaného opakovaně a rozporuplně vyjadřovali, nejprve připustili, že v žertu padla nabídka na post velvyslance v Drážďanech, později tuto okolnost popřeli, následně jeden ze žalobců připustil: skutečně padla nabídka na post velvyslance v Bulharsku. Intenzita medializace byla dána také tím, že státní zastupitelstvo ve věci nepostupovalo jednotně, veřejně nevybíravě vzájemně svou práci kritizovali a komentovali. Žalovaný nikdy na veřejnosti se nevyjadřoval tak, že je ochoten spolupracovat s ODS. Medializace kauzy byla způsobena i výroky T., T., kteří se protichůdně vyjadřovali k okolnostem schůzky. Ze všech důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Mezi účastníky bylo nesporné, že ke schůzce účastníků došlo 29.7.2004 v Café baru Paris, v deníku Mladá fronta DNES byl uveřejněn článek s názvem „Poslanec: „nabídli mi milióny za pád vlády“ a přepis rozhovoru se žalovaným s názvem: „Stačilo jen kývnout, tvrdí K.“, když novinové články obsahují vlastní tvrzení žalovaného. Žalovaný v rozhovoru posunutém 25.8.2004 v Rádiu Frekvence 1 pronesl výroky na adresu žalobců a), b). Žalovaný pronesl výrok: „To, že se kauza zastavuje, je hnus“. Usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání bylo Okresním státním zastupitelstvem dne 18.10.2004 č.j. 3Zt 634/2004 zrušeno a následně byla věc usnesením z 25.3.2005 odložena.

Z článku zveřejněném v Mladé frontě DNES 20.8.2004 s názvem „Poslanec: Nabídli mi milióny za pád vlády“ soud zjistil, že článek je uvozen větou, že předseda ODS T. MF DNES před týdnem řekl, že před klíčovým hlasováním o důvěře nové vládě se pokusil odlákat z tábora vládních poslanců pár hlasů a mluvili i s panem poslancem K. Když následně redaktor MF DNES zavolal K., ten nejprve o jednání s ODS mluvit nechtěl, po chvíli z něj však vypadlo: „Prostě za mnou přišli lidé, kteří mi nabídli docela vysokou sumu peněz, chtěli mne zkorumpovat“. Dále v článku je uvedeno, že policii o nabídce úplatku neinformoval a že žádá, aby informace nebyla zveřejněna, neboť se bojí o svou bezpečnost. V článku je mj. uvedeno i vyjádření místopředsedy ODS Petra N., který měl uvést, že se snažili s některými unionisty jednat a přesvědčit se politickými argumenty, nabízeli jim politickou kariéru, když s nimi ODS počítala, dala jim možnost uplatnění. Z článku MF DNES z 20.8.2004 s názvem: „Stačilo jen kývnout, tvrdí K.“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje přepis rozhovoru novináře Mladé fronty DNES žalovaným. Při tomto rozhovoru žalovaný uvedl: „Můžu říct, že za mnou přišli přímo lidé, kteří mi nabídli docela vysokou sumu peněz, v podstatě mne chtěli zkorumpovat, ať to shodím, můžu Vám říci, že to tedy byla docela velká částka“. Následně přisvědčil žalovaný, že se jednalo o milióny a dodal: „Je to neuvěřitelné, v podstatě stačilo jen kývnout. Nevím, jak to chtěli zrealizovat“. V rozhovoru žalovaný nepotvrdil ani nevyvrátil, že by se jednalo o lidi, kteří přišli od předsedy T., pouze uvedl, že přišel člověk, který přišel jménem někoho, byla tam prostě jasná garance, stačilo jen reagovat. Výslovně uvedl: „Tedy jasná korupce nebo snaha o korupci“. Dále žalovaný

výslovně dodal: „Můžu vám říct, že ta nabídka byla limitována časem a platí půl roku, samozřejmě to bylo myšleno vážně“.

Z výpovědi svědka Roberta Č. soud dále zjistil, že prvotní zdroj informací o tom, že se jedná se žalovaným, vyplynulo z rozhovoru s Mirkem T., v rámci kterého se tento vyjádřil tak, že mluvil s některými poslanci z US o tom, zda by hlasovali proti Grossově vládě. Po ukončení oficiálního rozhovoru pak padlo jméno žalovaného, následně kolega B. obtelefonovával poslance US a také žalovaného. Ten nejprve popíral, že by někým z ODS jednal, později připustil, že ano a následně zaznělo, že mu byl nabídnut úplatek. Při tomto rozhovoru nezazněly žádné bližší informace o tom, kdo konkrétně měl úplatek nabídnout, příp. jak by měl být realizován. Žalovanému nevadilo to, že by byly zveřejněny informace o tom, že poslanci US byli kontaktováni lidmi z ODS a byl jim nabízen úplatek, nechtěl však být jmenován a nechtěl uvádět konkrétní jména.

Z výpovědi svědka Radka B. soud dále zjistil, že podnět k sepsání článku obdržel od svých nadřízených Jiřího K. a zástupce šéfredaktora Č. s tím, že ti tuto informaci měli od Mirka T., který se měl vyjádřit tak, že buď ODS nebo někdo měl jednat se žalovaným, či snad se žalovaným jednájí. Tato informace byla neurčitá, proto požádali žalovaného o vyjádření s tím, že zaslechli, že s ním někdo nějakým způsobem jedná o podpoře, příp. o nepodpoře vlády. Žalovaný to nejprve odmítal a po chvíli, kdy mu bylo slíbeno, že to bude anonymní, řekl to, co nakonec vyšlo v novinách, a to, co říká do dnešní doby. Svě nadřízené informoval o tom, že žalovaný nechce být jmenován, proto se domluvili na dalším rozhovoru se žalovaným, aby od něho získali bližší informace, zejména o lidech, kteří mu úplatek nabízeli, to žalovaný odmítl sdělit, žádali žalovaného o zveřejnění jeho jména, s tím rovněž nesouhlasil. Probírali s ním možnost oznámení věci policii, např. možnost zapůjčení nahrávacího zařízení, žalovaný nabídku odmítl, chtěl celou věc zastavit, nechtěl věc zveřejňovat, obával se toho, jak to skončí, že nebude moci své tvrzení dokázat. Na svých tvrzeních však setrval. S ohledem na závažné informace se redakce rozhodla o jejich zveřejnění. Ze záznamu „Odpovědi Zdeňka K.“ zveřejněného na internetovém portálu zprávy idnes.cz dne 27.7.2005 soud dále zjistil, že k dotazu čtenáře, zda zachrání vládní koalici, žalovaný odpověděl: „Nemyslím, že jsem nějakým zachráncem vládní koalice, která stejně ještě nevznikla. Bude záležet, s čím vyjednávači přijdou.“ K další otázce čtenáře Karla žalovaný odpověděl, zda by raději byl v koalici s ODS nebo s ČSSD, žalovaný odpověděl: „Určitě s ODS, protože programově je nám nejbliž.“ Z článku Mladé fronty DNES ze dne 20.8.2004 s názvem: „Řekli mi: shodíš vládu a máš 10.000.000,-Kč“ soud dále zjistil, že tento článek se týká obvinění Zdeňka K. z uplácení v české politice. V tomto článku se pak tvrzení žalovaného o tom, že za ním přišli lidé a nabídli mu docela vysokou sumu peněz, že šlo o 10.000.000,-Kč. Z článku Mladé fronty DNES ze dne 20.8.2004 s názvem: „S K. jsme jednali, ale bez peněz, říká šéf ODS“ soud dále zjistil, že k tvrzení žalovaného se v tomto článku nachází vyjádření šéfa ODS Mirka T., který odmítl, že by mu chtěl nabízet peníze. Připustil, že nechal vyjednávat s K., avšak nikdy nikoho nepověřil k nabídce peněz. Z článku Mladé fronty DNES ze dne 23.8.2004 s názvem: „Jan V.: Žádná konkrétní nabídka tam nepadla“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje rozhovor se žalobcem b), ve kterém žalobce b) uvedl, že důvodem schůzky byla diskuze o tom, co mohlo by být důvodem, aby Zdeněk nezvedl ruku pro vládu. Schůzka se však odehrávala v den, kdy se dopoledne koalice domluvila na vládě, na schůzce nebylo o čem debatovat, nepadla na žádné úrovni žádná konkrétní nabídka. Z článku zveřejněného v Hospodářských novinách z 23.8.2004 s názvem: „Je

to lež, jako věž, peníze jsme nenabízeli“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje rozhovor s Markem D., který k důvodu schůzky uvedl, že měl informace, že žalovaný není stoprocentně spokojen s podobou vlády, chtěli si to ověřit. Na otázku, co bylo připraveno K. nabídnout, žalobce a) odpověděl, že měl mandát k tomu, aby zjistil, jaké má K. další představy o své politické budoucnosti, např. kdyby chtěl být v budoucnu velvyslancem, mohl by zjistit, co se dá pro to udělat, ale k reálné nabídce či debatě o ní nakonec vůbec nedošlo. Schůzka byla naplánována na den, kdy už podoba nové vlády byla hotová. Unie Svobody dostala tři křesla. Nikdy spolu o penězích nejednali, je to lež jako věž.

Z článku vydaného v Deníku Právo 21.8.2004 s názvem: „G.: Je to šok, připomíná mafiánské praktiky“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje vyjádření informací žalovaného, premiéra Stanislava G., šéfa lidovců Miloslava K. a vyjádření zástupců ODS, a to šéfa poslanců Vlastimila T., který informaci považoval za nesmysl. Z článku Mladé fronty DNES 23.8.2004 s názvem: „Na K. si nakonec vzpomněl“ soud dále zjistil, že tento článek popisuje postoje žalobce b) s tím, že musí celou věc zvážit a projednat s třetí osobou. Z článku vydaného v Mladé frontě DNES 23.8.2004 s názvem: „Šéf ODS se tvrdě pustil do K.“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje vyjádření Mirka T., který vyzval Zdeňka K. k odchodu ze sněmovny. Obsahuje rovněž vyjádření žalobce b), který měl údajně uvést: „Na žádném setkání, kterého jsem se s panem K. účastnil, nikdy nepadla žádná nabídka, jak ji popsal pan poslanec K.“ Z článku Mladé fronty DNES 23.8.2004 s názvem: „Přidejte se, žádá K. kolegy“ soud dále zjistil, že žalovaný vyzval další své kolegy, aby i oni řekli, zda a jak byli ovlivňováni. V článku vydaného v Deníku Právo 24.8.2004 s názvem: „K.: Nabídli mi velvyslanectví“ soud dále zjistil, že žalovaný měl údajně uvést: „V Hospodářských novinách jsem si přečetl rozhovor s panem D., který uvedl, že za mnou jel s možnou nabídkou do velvyslanectvého postu. Mohu potvrdit, že takovou nabídku na schůzce skutečně předložil“. Dále tento článek obsahuje tvrzení žalobce a): „Žádná taková nabídka nepadla, tohle jsem novinám uvedl jako případ.“ Dále se zde nachází výrok žalobce b) s tím, že tento měl již v pátek potvrdit, že o diplomatickém postu se na schůzce bavili, výslovně jako jeho vlastní výrok je u žalobce b) uvedeno: „Zdeněk se sám několikrát provokativně zeptal, co mu tedy můžeme nabídnout. Žertovali jsme, že když Marie S. odmítla místo generální konzulky v Drážďanech, tak možná ty Drážďany. Ale byl to fór, kterému jsme se všichni zasmáli“. Z článku deníku Mladé fronty DNES 24.8.2004 s názvem: „Pili kávu a džus. Na tom se ještě shodnou“ soud dále zjistil, že tento článek polemizuje s výroky účastníků řízení o schůzce. Mj. se zde odkazuje na výrok žalobce a), že o politice se na schůzce hovořilo, ale jen z legrace. K. prý nabízel i diplomatický post, ale jen v žertu. Z článku deníku Mladá fronta DNES 30.8.2004 s názvem: „Deset miliónů za pád vlády? Ani v žertu“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje rozhovor se žalobcem b), v tomto článku se měl žalobce b) vyjádřit tak, že schůzku zprostředkoval za účelem zjištění aktuálních názorů Zdeňka K. k nové vládě. Na počátku schůzky měl žalobce pográtulovat žalovanému k sestavení vlády s tím, že již není o čem jednat. Popřel, že by hovořili o nabídce peněz, připustil, že v rozhovoru byla humorná vsuvka, kdy k otázce žalovaného žalobce a) nabídl v žertu místo konzula v Drážďanech, všichni se tomu smáli. Z článku zveřejněného v Právu 24.8.2004 s názvem: „N. měl hned informovat policii“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje rozhovor s Pavlem N. šéfem USDU. V tomto článku Pavel N. potvrdil, že obdržel minulý týden v pondělí od žalovaného informace, a to velmi obecné, o nabídce peněz nehovořil. Z článku Mladé fronty DNES 24.8.2004 s názvem: „O vládě jsme vůbec

nemluvili“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje rozhovor se žalobcem b) s tím, že tento měl sjednat schůzku žalovaného se zajímavým člověkem, který má zájem o jeho aktuální politické názory, mj. zopakoval své tvrzení, že na schůzce nebylo o čem jednat, dále uvedl, že s žalovaným ještě jednal v pátek 30.7. poté, kdy se objevila informace, že ministrem informatiky má být pan D. Žalovaný se vyjadřoval tak, že je našťvaný a že pokud to bude takto, že vládu nepodpoří. Večer mu telefonoval a sdělil, že je vše bezva, že Vláda M. ve vládě zůstává. Z článku vydaného v Mladé frontě DNES 24.8.2004 s názvem: „Posty jsem mu nabízel žertem ...“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje rozhovor se žalobcem a), který údajně měl uvést: „Žádné peníze jsme mu nenabízeli, prostě nic, o žádných penězích nepadlo ani slovo, nemluvilo se o penězích ani o žádných jiných nabídkách“. K účelu schůzky se vyjádřil pak tak, že schůzka byla proto, že v médiích byly informace, jak K. jednoznačně podporuje vládu, jenže oni měli informace, že tomu tak není. Dále měl žalobce a) v tomto deníku uvést výroky: „Ano, padla nabídka na místo konzula v Drážďanech, ale ve výrazném žertu“.

Z článku zveřejněném v Právu 24.8.2004 s názvem: „S K. jednal „T. šlouf““ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje vyjádření žalobce a), který měl pro tento deník uvést: „Já jsem měl mandát k tomu, abych zjistil, jaké má K. další představy o své politické budoucnosti, například kdyby chtěl být někdy v budoucnu velvyslancem, mohli bychom zjistit, co se dá pro to udělat, ale k reálné debatě nedošlo.“ Z článku zveřejněného v Lidových novinách dne 24.8.2004 s názvem: „Svědci: K. lže, úplatek jsme nenabízeli“ soud dále zjistil, že tento článek opětovně obsahuje tvrzení účastníků řízení, která jsou shodná jako v předcházejících článcích, žalobci a), b) popírali korupční nabídku, připustili, že se v nadsázce žertovalo o místu konzula v Drážďanech. Z článku zveřejněného v Lidových novinách 24.8.2004 s názvem: „T. se pustil do svého šéfa T.“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje názory a stanoviska představitelů ODS Vlastimila T. a Mirka T. Z článku zveřejněném v Mladé frontě DNES 25.8.2004 soud dále zjistil, že tento článek obsahuje výrok Vlastimila T., který stejně jako v předcházejícím článku vyjádřil údiv nad osobami, které měli se žalovaným vyjednávat. Z článku deníku Právo z 25.8.2004 s názvem: „ODS žaluje poslance K. o deset miliónů“ soud dále zjistil, že tvrzení pronášené o ODS hodlá ODS podat proti žalovanému žalobu.

Z přepisu rozhovoru se žalovaným v Press klubu Frekvence 1 25.8.2004 soud dále zjistil, že při tomto rozhovoru setrval žalovaný na svých tvrzeních, tedy, že: „jsem byl kontaktován, byl mi nabízen úplatek, byl mi nabízen i velvyslanec post“. K dotazu, kdo měl úplatek nabídnout, žalovaný se vyjádřil tak, že uvedl: „Ano, na této schůzce tohle od těchto pánů zaznělo.“ K dalším dotazům pak neoznačil přesně osobu, která měla úplatek nabízet, pouze se vyjádřil tak, že nejdříve zazněla nabídka na sumu a později nabídka na post velvyslance. Dále se vyjadřoval tak, že obě tyto nabídky výslovně odmítl. Uváděl, že nabídka byla jednoznačná a že zněla „že když nepodpořím vládu, dostanu deset miliónů“. Dále žalovaný zdůrazňoval, že podstatné údaje uvedl policejnímu orgánu, vyjadřoval se ke svým obavám a k tlaku, ve kterém se nachází, poukázal na rozporupnost tvrzení Mirka T. Z článku v Mladé frontě DNES 19.10.2004 s názvem: „Žalobce: K. nemluvil vždy pravdu“ soud dále zjistil, že v tomto článku zazněl komentář žalovaného k zastavení trestního stíhání žalobců a), b) K., a to v podobě „K.: To, že se kauza zastavuje, je hnus“. Z přepisu Otázky Václava Moravce ze dne 24.10.2004 soud dále zjistil, že se tohoto pořadu účastnil i žalovaný, který se výslovně vyjádřil tak: „Každopádně zatím, co jsem řekl na samém počátku, tedy že byli za mnou

lidi vyslaní ODS a že mi nabídli úplatek 10.000.000,-Kč a post velvyslance v Bulharsku, za tím si jednoznačně stojím, to znamená, že to byla jasně korupční nabídka. Já prostě od samého počátku hovořím naprosto stejně, pamatuji si průběh schůzky naprosto stejně, nemusel jsem měnit své výpovědi jako pan D., T. nebo V.“. Z článku uveřejněném v Lidových novinách 9.11.2004 s názvem: „K. policii udal V.“ soud dále zjistil, že tento článek obsahuje informace policejního zdroje, který měl oznámit, že dle žalovaného za nabídkou korupce stojí lobista Jan V. Z článku zveřejněného v Mladé frontě DNES 25.3.2005 s názvem: „Státní zástupce odložil případ údajného podplácení K.“ soud dále zjistil, že v tomto článku je rovněž uvedeno: „K. dnes ČTK řekl, že nadále trvá na svojí výpovědi, podle níž se ho D. s V. loni pokusili uplatit deseti milióny korun a funkcí velvyslance v Bulharsku, aby hlasoval proti současné vládě“. „Je to zvláštní konec kauzy, protože před 6 měsíci stejný státní zástupce pan B., když propouštěl D. a V. z vazby, řekl, že odmítnutí vazby podle něj neznamena, že by důkazy, jež policie proti oběma má, byly nedostatečné,“ řekl ČTK K. a ironicky dodal: „Nyní po 6 měsících se tyhle důkazy musely zřejmě ztratit. Ukazuje se, že v téhle zemi se snaha odhalovat korupci jen proklamuje“.

Z článku vydaného v týdeníku Respekt dne 4.10.2004 s názvem: „Případ K. se točí dál“ soud dále zjistil, že tento článek mj. zachycuje i obsah rozhovoru se žalobcem a), ze kterého vyplývá, že žalobce a) popřel, že by žalovanému byly nabídnuty peníze, připustil, že v politice existuje spousta podivných dohod s tím, že za žalovaným šli proto, aby mu nabídli odpovídající post za to, když se při hlasování o důvěře vlády postaví na jejich stranu. Dále se měl vyjadřovat tak, že schůzka byla v žertovném duchu. Padla i nabídka postu velvyslance jako jasný vtíp. Autorem článku je Jaroslav S.

Z výpovědi svědka Jaroslava S. soud dále zjistil, že zhruba 3 týdny před vyjetím článku měl rozhovor se žalobcem a), schůzky se kromě něho a žalobce a) účastnila Hana Č. Obsah jejich rozhovoru se nenahrával, vzpomíná si, že žalobce a) při rozhovoru řekl větu, že politické jednání se nedějí v rukavičkách či něco v obdobném smyslu. V povážnější části rozhovoru se začalo žertovat, dnes si svědek nevzpomíná přesně, jak to bylo, ale ví, že žertovali na téma, že žalovanému měla být učiněna nabídka postu velvyslance. Vzpomíná si, že žalobce a) hovořil zcela jistě o tehdejší ministryni Miladě S. a nějaké nabídce konzula. V jakémisi žertu padla věta o postu pro žalovaného. Poté, co byl článek zveřejněn, se žalobce ohradil, že to o Bulharsku v žádném případě neřekl, svědek žalobci nabídl, ať v tomto smyslu napíše odpověď, že toto zveřejní. Žalobce a) se pak již neozval.

Z výpovědi svědkyně Ing. Hany Č. soud dále zjistil, že žalobce a) se na schůzce s kolegou S. vyjadřoval tak, že za žalovaným jeli s určitou nabídkou, že se v průběhu cesty situace změnila a že se pak jejich setkání neslo spíš v jakémisi přátelském ne zcela vážném duchu. Současně se žalobce vyjádřil tak, že by žalovaný mohl dostat křeslo postu velvyslance v Bulharsku s tím, že současně uvedl, že to byl jen žert a že to všichni zúčastnění schůzky v Ostravě tak vnímali. Nehovořil o jiném druhu nabídky, obecně se vyjadřoval tak, že politika je plná různých nabídek a dohod a že kdyby situace byla taková, že by bylo o čem jednat a on že už tam byl ve chvíli, kdy už nebyl o čem jednat, tak by si dovedl představit, že by něco nabídl. Článek, který napsal Jaroslav S., pak dle jeho mínění odráží obsah rozhovoru, když žalobce a) měl výhrady k obsahu článku, ona si však z rozhovoru pamatuje, že žalobce a) o Bulharsku hovořil.

Z výpovědi svědka Ing. Vlastimila T., Cs., soud dále zjistil, že grémium ODS nerozhodlo o oslovení žalovaného za účelem zjištění jeho stanoviska k podpoře důvěry vlády v r. 2004 a současně neví nic o tom, že by takové rozhodnutí učinil někdo jiný. O tom, že žalobci jednali se žalovaným, se dozvěděl z médií. S Mirkem T. později o věci nehovořil a rovněž nehovořil se žalobcem a).

Z výpovědi svědka Ing. Mirka T. soud dále zjistil, že na grémiu ODS učinili rozhodnutí, že principiálně nebudou s nikým vyjednávat a pokud dojde ke změně situace, pak si on sám na sebe vzal právo rozhodnout, jak budou postupovat. K takové situaci došlo. V době, kdy byl na dovolené ve Francii, byl informován víceméně spekulacemi z médií, že žalovaný nemíní za jistých okolností podpořit vládu Stanislava G. a telefonicky velmi krátce pověřil žalobce a), aby mu o tom zjistil, příp. ať zjistí přímo od žalovaného, zda to myslí vážně a o čem to vlastně je. Určitě doporučil zajistit kontakt přes žalovaného se žalobcem b), který je jeho kolega a přítel a kterého navíc znají. Žalobce b) nikdy nemohl být vyslancem ODS, neboť byl kolegou a blízkým spolupracovníkem žalovaného. Po aféře o celé věci jednal telefonicky s oběma žalobci, s Vladimírem T. nikoliv. Informace o aféře čerpal z médií. Svě vlastní citace z té doby v médiích bere s rezervou a pokládá je za irelevantní.

Z výpovědi svědkyně Jany K., manželky žalovaného, soud dále zjistil, že žalovaný odešel na schůzku se žalobcem b) do Shopping parku, tato schůzka trvala asi půl hodiny. Ona se sama o předmět schůzky nezajímala. Když se žalovaný vrátil, řekl jí, že na této schůzce mu byl nabídnut úplatek ve výši 10.000.000,-Kč, neřekl jí, kdo všechno se schůzky zúčastnil, ani konkrétně, kdo mu úplatek nabídl. Ví, že se schůzky měl účastnit nějaký frajer, který byl vyslán T. Ona se sama o celou věc blíže nezajímala, o celé věci se více nebavili.

Z výpovědi svědka Ladislava S. soud dále zjistil, že v červenci 2004 znal žalovaného podle vzhledu z novin a televize. 29.7. byl nakupovat v Shopping parku, vešel do Café Paris, neví přesně, kolik bylo hodin, v té době bylo poloprázdné, všiml si, že u jednoho stolu sedí žalobce b) a dále ještě jeden muž, který byl v zákrytu za stojícím žalovaným. Poznal rovněž žalobce b), kterého znal od vidění. V době, kdy čekal na obsluhu, zaslechl hovor mezi účastníky, neví, o čem tento rozhovor byl, v myslí mu utkvěly dva fragmenty, svědek uváděl, že zaslechl něco, co by se dalo podřadit pod termín politická budoucnost a dále slovo deset miliónů. Dále svědek uváděl, že nic bližšího z rozhovoru nezaslechl. Dále z výpovědi tohoto svědka soud zjistil, že se přihlásil se svou svědeckou výpovědí až po roce, když v minulosti měl nepříjemnou zkušenost s BIS, celou kauzu sledoval prostřednictvím médií, pak mu došly souvislosti, zejména poté, co Ing. T. označil žalovaného za kreténa. Poté, co věc byla zástupcem odložena, šel na policii proto, protože žalovaného považuje za slušného poslance. Předtím, než odešel na policii, se poradil se svým přítelem Vladimírem K.

Z výpovědi svědkyně Ing. Radmily O. a Šárky F. soud nezjistil žádná významná zjištění, když tyto svědkyně shodně vypověděly, že poté, co proběhla schůzka účastníků, se sešly se žalobcem a) v restauraci Koras a poté odešly na Stodolní. Obě svědkyně výslovně popřely, že by měly další informace o obsahu a průběhu schůzky účastníků. Výpověď těchto svědkyň pak korespondovala s jejich vysvětlením, které

učinily před policejními orgány v rámci trestního řízení vedené pod sp. zn. ČTS: OKEK-54/8-I-2004 (dále jen policejní spis).

Z předmětného policejního spisu pak z protokolu o zadržení obviněného soud zjistil, že žalobci byli zadrženi orgány policie 30.9.2004, téhož dne bylo zahájeno trestní stíhání obviněných pro trestný čin podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Dne 1.10.2004 vydal okresní státní zástupce v Ostravě Příkaz k propuštění zadržených žalobců a), b). Okresní státní zástupce pak svým usnesením ze dne 18.10.2004 zrušil usnesení policejního komisaře, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobců a), b), jak vyplývá z odůvodnění předmětného usnesení mj. i s ohledem na rozpory v podávaných vysvětleních žalovaného a zejména na skutečnost, že doposud žalovaný jednoznačně neuvedl, která z účastněných osob mu úplatek nabídla, příp. zda nabídku formulovali postupně oba. Pokud nebude zjištěno, kým byla nabídka učiněna, nelze proti všem zúčastněným osobám zahájit trestní stíhání, navíc pro spolupachatelství. Z usnesení Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 22.3.2005 sp. zn. 3 Zt 634/2004 soud dále zjistil, že tímto usnesením okresní státní zástupce odložil trestní věc, v níž bylo prověřováno podezření z trestného činu podplácení žalobců a), b), neboť nebyl prokázán vyšší stupeň pravděpodobnosti, aby mohlo být zahájeno trestní stíhání. Okresní státní zástupce pak poukázal na výpovědi žalovaného v průběhu trestního řízení, jež může vzbuzovat vážné pochybnosti o důvěryhodnosti.

Z usnesení okresního státního zástupce ze dne 22.12.2005 sp. zn. 3 Zt 634/2004 soud dále zjistil, že tímto usnesením okresní státní zástupkyně odložila trestní věc, v níž bylo prošetřováno podezření z trestného činu podplácení žalobců, neboť ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak, když věc byla nově prošetřována s ohledem, že se objevil nový svědek Ladislav S. Po provedeném došetření, vyšetřovacích pokusech, výpovědi řadu svědků pak okresní státní zástupce dospěl k závěru, že není prokázán vyšší stupeň pravděpodobnosti, aby mohlo být zahájeno trestní stíhání.

Dále z obsahu policejního spisu soud dále zjistil, že žalovaný opakovaně podával vysvětlení, prvé vysvětlení podával 20.8.2004 (tj. v den vyjetí článku v Mladé frontě DNES a zveřejnění informací o úplatku). V tomto podaném vysvětlení žalovaný uváděl, že se účastnil schůzky 29.7.2004 s lidmi z ODS, jednalo se o jedinou schůzku, kromě jeho osoby se schůzky zúčastnili dva lidé, kteří mu dávali najevo, že jsou z prostředí ODS, schůzka nebyla příliš dlouhá. Její sdělení si přesně nepamatuje, ale bylo to něco v tom smyslu, že pokud by hlasoval proti důvěře vyslovení důvěry vlády, pak by to určitě nebylo zadarmo. Po chvíli tato nabídka zazněla znovu a zazněla suma 10.000.000,-Kč. Tuto nabídku ihned odmítl. Lidi, kteří mu nabízeli úplatek, nezná. Na schůzce je viděl poprvé, kontaktovali ho telefonicky. Dále uváděl, že o schůzce informoval po nějakém čase JUDr. Pavla N., výslovně popřel, že by informoval další osobu. Dne 21.8.2004 pak žalovaný své podání vysvětlení doplnil tak, že jedním z mužů, kteří se schůzky účastnili, byl Jan V., který schůzku zprostředkoval, jedná se o jeho kamaráda, proto nechtěl jeho jméno uvádět. Druhého muže viděl poprvé v životě, představil se tak, že je poslaný Mirkem T. Setrval na svém tvrzení, že došlo k nabídce peněz a dále, že nabídka obsahovala druhou část, která se týkala jeho budoucího zařazení, jeho budoucí existence a týkala se nějakého velvyslaneckého postu. Také mu bylo sděleno, že nabídka nemusí být akceptována hned a může platit po nějakou limitovanou dobu. Jan V. byl kontaktní osobou, nebyl pověřený jednat, naopak on byl

ten, kdo měl zorganizovat kontakt. Kdo učinil konkrétní nabídku 10.000.000,-Kč, si žalovaný nevzpomínal. Dále uvedl, že o schůzce informoval svou manželku, projevil své obavy z celé kauzy. Výslovně uvedl, že mu nikdo ještě ničím konkrétním nevyhrožoval. Má obavy z pravděpodobného úniku informací. 9.9.2004 pak žalovaný v podaném vysvětlení se již podrobně vyjadřoval k obsahu schůzky, nicméně na svém tvrzení, že si nevzpomíná, kdo mu úplatek nabídl, setrval. 22.10.2004 pak žalovaný doplnil své podání vysvětlení s tím, že se rozhodl maximálně pomoci policii při objasňování. Poukazoval na to, že pokud dříve nevypovídal úplně, bylo to proto, že měl obavy z úniku informací a dále že měl obavy o svou bezpečnost, poukázal, že po prvním podání vysvětlení mu bylo vyhrožováno. V další části podání vysvětlení podrobně popsal rozhovor účastníků schůzky s tím, že o nabídce 10.000.000,-Kč se poprvé zmínil žalobce b), tato nabídka byla podpořena vyjádřením žalobce a), poté byl žalovanému nabídnut post velvyslance v Bulharsku. Dále se vyjádřil tak, že věc pochopil tak, že Mirek T. o nabídce věděl a pověřil tím žalobce a), což vyplynulo z garancí, které mu Marek D. sdělil. Narozdíl od předcházejícího podání vysvětlení, kdy uváděl, že Radmila O. o schůzce věděla, nikoliv však o nabídce úplatku, tentokrát vypovídal, že tato žena věděla i o tom, že na schůzce zazněla nabídka úplatku a žalovaný ji měl odmítnout.

Z obsahu policejního spisu soud dále zjistil, že žalobce a) podal trestní oznámení na žalovaného pro podezření, že žalovaný naplnil skutkovou podstatu trestného činu křivého obvinění, věc je šetřena pod sp. zn. č.j.: ORIJORI-1475/900K-204. Z policejního spisu soud dále zjistil, že žalovaný se 15.9.2004 podrobil fyziodetekčnímu vyšetření, v průběhu kterého byl dotázán na okolnosti, které se schůzka účastnila, k osobám jednotlivých účastníků, ke konkrétní nabídce úplatku. Na tyto otázky odpovídal žalovaný zásadně pravdivě, vyjma té části, kdy sám žalovaný vědomě uvedl, že vypovídal nepravdu a která se týkala osoby, která mu měla nabídku úplatku nabídnout.

Z policejního spisu z protokolu o výslechu svědka JUDr. Pavla N. ze dne 8.10.2004 soud dále zjistil, že JUDr. Pavel N. vypověděl, že někdy před hlasováním o důvěře vlády mu volal žalovaný, požádal ho naléhavě o schůzku, na schůzce mu pak sdělil, že byl kontaktován lidmi, kteří ho nabádali, aby nepodpořil vládu při hlasování o její důvěře. Se žalovaným se dohodl tak, že celou věc projednají na poslaneckém klubu. Před schůzkou se žalovaným se dotazovala Mladá fronta DNES, zda má nějaké informace o tom, že by někteří poslanci US byli přemlouváni, aby nehlasovali pro vládu. Schůzka se pravděpodobně odehrála 16.8.2004. Konkrétně mu žalovaný sdělil, že byl osloven a požádán o schůzku, na kterou přišel, na schůzce se dozvěděl, že je osloven proto, aby nepodpořil vládu s tím, že takové konání by byl odměněn. Hovořil o nějakých 10.000.000,-Kč a nějakých pozicích, tuším, že velvyslance. Žalovaný mu neřekl, kdo ho měl kontaktovat.

Z policejního spisu z úředního záznamu o podaném vysvětlení Ing. Mirka T. z 26.8.2004 soud dále zjistil, že Mirek T. před policejními orgány sdělil, že v době své dovolené obdržel krátký telefonický rozhovor od Marka D., že by Unie svobody přišla o jednoho ministra, tehdy žalobci a) sdělil, že je to zajímavé, ať zkusí nějakým způsobem kontaktovat žalovaného. Vyloučil, že by žalobce a) instruoval, aby cokoliv žalovanému nabízel, natož pak peníze. Žalobce a) neměl od něho ani mandát nabízet nějaké politické posty. O celé aféře se dozvěděl až z tisku. Poté hovořil se žalobcem a), ten

mu situaci popsal tak, že v průběhu cesty do Ostravy se situace změnila a on sám zvažoval, zda má smysl konání schůzky, měl nějaké zpoždění, na schůzku přijel, byla lehce ve frívlním tónu, žertovalo se. Sám žalobce a) jakoukoliv nabídku vylučuje.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení Petra K. dne 27.10.2004 založeném v téže policejním spise soud zjistil, že dne 7.7.2004, kdy ve Sněmovně došlo ke schůzce na úrovni předsedů ČSSD a ODS, čekal s dalšími novináři a lidmi na výsledky schůzky. Jeden z mužů tvořící doprovod Mirka T., ve kterém později poznal žalobce a), se k osobě žalovaného a jeho loajlnosti vyjádřil tak „To nemusí být tak jasný, může se na něj něco objevit“. Dále se vyjádřil tak: „V éře, když byl předsedou ostravské ODS, tak tam napáchal nějaká svinstva, teď se něco takového může objevit“, dále to odmítl blíže specifikovat.

Z obsahu policejního spisu pak soud dále zjistil, že pro účely trestního řízení a věrohodnosti svědka Ladislava S. nechal policejní komisař vypracovat znalecké posudky, a to jednak z oboru zdravotnictví znalce MUDr. Liborem Jeřábkem, PhD., ze kterého soud zjistil, že z hlediska anatomického je stav sluchového ústrojí Ladislava S. zcela normální, nebyla zjištěna žádná patologie. Fyziologické dispozice sluchového vnímání jsou lehce oboustranně sniženy. Sluch Ladislava S. odpovídá jeho věku a zdravotnímu stavu (hypertenzí).

Dále byl vypracován znalecký posudek znalce PhDr. Petra Vavříka z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, ze kterého soud dále zjistil, že v mentalitě osoby Ladislava S. je výrazně přítomna tendence hledat za vnějším sociálním děním skryté vztahy a souvislosti. Jeho intelekt odpovídá pásmu nadprůměru. Myšlení je logicky strukturované. Je však zvýšená pravděpodobnost infiltrace emočního faktoru do úsudku. Ladislav S. je schopen správně vnímat, pamatovat si prožité události a reprodukovat je. U jmenovaného nebyly zjištěny znaky patologické lhavosti. Ve vazbě na výraznou nevyrovnanost dané osobnosti, zejména na jeho popsaná emočně postojová specifika je ve srovnání s průměrným jedincem u vyšetřovaného zvýšená pravděpodobnost emotivních zkreslení, účelového blokování a zkreslování skutečností, v referencích o skutečnostech, v nichž je emočně zaangażován.

Z policejního spisu z podaného vysvětlení Vladimíra K. ze dne 10.6.2005 soud zjistil, že zná Ladislava S. a že tento mu měl sdělit, že měl být ve stejném prostoru, kde se o tom hovořilo a že tyto osoby tam viděl, ale neslyšel obsah jejich rozhovoru, zaslechl pouze slovo „miliony“. Vladimír K. nebral jeho tvrzení příliš vážně a řekl mu, že by měl vědět, co má s ní udělat, pokud je tato informace pravdivá, tím jejich debata skončila.

Z měsíčního výkazu – informace o atmosférických jevech soud dále zjistil, že 29.7.2004 byly zaznamenány v době 5.50 h do 16.30 h a od 21.25 h do 21.40 h srážky.

Z Hospodářských novin z 2.2.2006 ze stránky věnované tématu „Pravidla lobbingu se mění ve Spojených státech, v Ruské unii“ soud dále zjistil, že je zde mj. jako problémový lobista v Česku vyobrazen Jan V. Z tiskové zprávy vydané Krajským státním zastupitelstvím v Ostravě dne 11.10.2004 a jejího doplnění ze dne 15.10.2004 soud dále zjistil, že se okresní státní zástupce vyjadřuje v průběhu trestního řízení a

dosavadních výsledků vyšetřování, zdůvodňuje svůj postup, zdůrazňuje se zde, že žalovaný poté, co byl policejním orgánem poučen vypovídat pravdivě, prokazatelně uváděl některé nepravdivé skutečnosti, které byly významné pro posouzení věci. Dále se zde zdůrazňuje, že policejní orgán se dopustil pochybení, poukazuje se na účelovost zadržení obou obvinění a na pochybení státního zástupce, který tento postup policie přinejmenším toleroval. Z tiskové zprávy nejvyšší státní zástupkyně pak soud zjistil, že se nejvyšší státní zástupkyně se dne 20.4.2006 ztotožnila se závěry Vrchního státního zastupitelství v Praze s tím, že pochybení v postupu státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Ostravě byla dílem napravena samotným Okresním státním zástupcem a dílem Krajským státním zastupitelstvím.

Z dalších provedených důkazů pak již soud pro své rozhodnutí nevyvodil žádná podstatná zjištění, jednalo se zejména o další listiny založené v policejním spise, jejichž obsah byl k důkazu sdělen a které se vztahovaly k věrohodnosti svědka Ladislava S., stejně tak jako obsah článků a televizních relací vztahujících se k osobě tohoto svědka a dále z listin založených v policejním spise vztahující se k osobám svědkyň O. a F. V případě listin týkajících se výpovědi věrohodnosti svědka Ladislava S. má soud zato, že v tomto směru tyto další listiny již nemohly zvrátit závěr, který soud ve vztahu k věrohodnosti tohoto svědka přijal, příp. svědkyň O. a F. tyto byly vyslechnuty k předmětu řízení před procesním soudem.

Další důkazy pak již soud neprováděl, když skutkový stav považoval za dostatečný pro rozhodnutí ve věci. Především zamítl důkaz audiokazetou obsahující rozhovor mezi redaktorem B. a žalovaným, když soud má zato, že obsah tohoto rozhovoru a negativní postoj žalovaného ke zveřejnění jeho informací byl v řízení dostatečně prokázán a objasněn. Za nadbytečné považoval rovněž soud provádět důkaz obsahem celého policejního spisu, když za postačující považuje soud sdělení obsahu listin obsažených v tomto policejním spise souvisejících s tvrzením účastníků významných pro rozhodnutí ve věci. Dále soud neprovedl a zamítl důkaz odposlechy, když tento navrhovaný důkaz považoval za nepřijatelný. Záznamy telefonických rozhovorů byly pořízeny bez vědomí a souhlasu hovořících osob. V trestním řízení tak bylo učiněno v souladu s ust. § 88 odst. 1 tr. řádu, ve kterém se uvádí, za kterých okolností lze odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu nařídit. Je to pouze v případech, jak je vedeno trestní řízení pro zvlášť závažný úmyslný trestný čin nebo jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje ČR vyhlášená mezinárodní smlouva. Pořízené odposlechy a záznamy lze tedy použít pouze za takto striktně vymezených zákonných podmínek, když se jedná o zákonný průlom do základních práv a svobod občanů garantovaných mj. Listinou základních práv a svobod. V článku 13 Listiny základních práv a svobod je uvedeno, že nikdo nesmí porušit tajemství zpráv podávaných telefonem s výjimkou případu a způsobu, které stanoví zákon. Ústavní soud ve svém Nálezu II. US 502/2000 mj. uvedl, že jestliže ústavní pořádek ČR připouští průlom této ochrany, děje se tak pouze a výlučně v zájmu ochrany demokratické společnosti, případně v zájmu ústavně zaručených základních práv a svobod jiných; zde spadá především nezbytnost daná obecným zájmem na ochraně společnosti před trestnými činy a na tom, aby takové činy byly zjištěny a potrestány. Přípustný je pouze zásah do základního práva nebo svobody člověka ze strany státní moci, jestliže jde o zásah nezbytný ve výše uvedeném smyslu. K tomu, aby nebyly překročeny meze nezbytnosti, musí existovat systém adekvátních a dostatečných záruk skládajících se z odpovídajících právních předpisů a účinné kontroly jejich

dodržování. Porušení těchto pravidel při pořizování získávání těchto dalších důkazů vytváří nezákonnost důkazu provedeného v trestním řízení a má samo o sobě následek, že její proces hodnocení důkazu jako celek trpí zásadní vadou. Jestliže byly odposlechy a záznamy telekomunikačního zařízení použity pro účely trestního řízení pro vyšetření trestného činu, u kterého lze tyto odposlechy a záznamy telekomunikačního zařízení nařídít, pak to bez dalšího neznámá, že by mohly být plně využity v civilním řízení, sám občanský soudní řád takový důkaz nezná a jednalo by se o důkaz, který by byl pořizen v rozporu s garantovanými ústavními právy, tedy o důkaz nepřijatelný. Dle názoru soudu by bylo možné takovýto důkaz provést jen se souhlasem osob, jenž byly odposlouchávány, tyto osoby však soudu takový souhlas neudělily, a proto soud tento důkazní návrh zamítl.

Na základě všech těchto zjištění učinil soud tento závěr o skutkovém stavu: Žalovaný před Radkem B., redaktorem Mladé fronty DNES pronesl tvrzení, že mu byl nabídnut úplatek ve výši 10.000.000,-Kč lidmi, kteří ho chtěli zkorumpovat za to, že při hlasování o důvěře vlády ČR v Poslanecké sněmovně, v Parlamentu ČR bude hlasovat proti vyslovení důvěry vlády ČR. Tato tvrzení byla bez souhlasu žalovaného zveřejněna. Žalovaný následně na svých tvrzeních setrval i před orgány policie, opakovaně je pronášel i v dalších médiích. Později svá tvrzení doplnil, že úplatek mu byl nabízen žalobci a), b) a dále že mu tito nabídli post velvyslance v Bulharsku. Tato tvrzení pronášel žalovaný poté, co byla trestní věc žalobců a), b) odložena. V řízení nebylo zjištěno, že by došlo k reálné nabídce úplatku a postu velvyslance v Bulharsku. Výroky žalovaného byly dlouhodobě medializovány, v souvislosti s výroky žalovaného bylo zahájeno trestní stíhání žalobců a), b).

Skutečnost, že žalovaný tyto výroky pronesl a opakoval v různých médiích a do protokolu policie, byla mezi účastníky nesporná. Žaloba tak mohla být důvodná jen, bylo-li by prokázáno, že výroky, jenž jsou předmětem tohoto řízení, jsou pravdivé. Důkazní břemeno v tomto směru stíhalo žalovaného. Žalovaný svá tvrzení prokazoval řadou důkazů a výpověďmi svědků, novinovými články a listinami založenými v policejním spise. Ze zásadně navrhaných důkazů, jak již bylo výše uvedeno, soud neprovedl důkaz odposlechy, ač tento důkaz považoval žalovaný za rozhodující a zásadní k prokázání svého tvrzení. Soud však dospěl k závěru, že se jedná o důkaz nepřijatelný. Soud při zjišťování skutku vyšel z výpovědi Ing. Mirka T. Z výpovědi tohoto svědka soud zjistil, že byl v průběhu své dovolené žalobcem a) informován o spekulacích v médiích, že by žalovaný nemínil za jistých okolností podpořit vládu Stanislava G. a krátce pověřuje žalobce a) ke zjištění stanoviska žalovaného a doporučuje využít jako zprostředkovatele schůzky žalobce b), jejich společného známého. Z výpovědi tohoto svědka tak nelze vzít za prokázáno, že by žalobce a) pověřil, aby za ODS nabídl žalovanému konkrétní úplatek ve výši 10.000.000,-Kč a místo v diplomacii, konkrétně post velvyslance v Bulharsku. Se žalobcem b) pak tento svědek nehovořil o setkáních vůbec. Výpověď tohoto svědka plně korespondovala s jeho vysvětlením v policejním spise a nebyla v průběhu řízení žádným způsobem zpochybněna. Naopak byla podpořena výpovědi svědka Ing. T., který potvrdil, že grémium ODS rozhodlo, že s nikým vyjednávat nebude. K vlastnímu obsahu setkání soud provedl důkaz protokoly o podání vysvětlení žalovaného a zprávou fyziodetekčním vyšetření žalovaného nacházejících se v policejním spise. Žalovaný vypovídal před orgány policie opakovaně, na počátku jeho výpovědi byla zřejmá snaha nevyprávět o případu úplně. Ač mu muselo být známo, že jeho tvrzení jsou pro policii

rozhodující, zamlčuje některé významné okolnosti, např. kdo mu úplatek nabídl, ač se jedná o údaj nezbytný pro zahájení trestního stíhání a ač na veřejnosti naopak svou součinnost s policejními orgány proklamuje. Tyto údaje doplňuje až 22.10, tedy poté, co bylo trestní stíhání usnesením okresního státního zástupce ze dne 18.10., zrušuje. V tomto podaném vysvětlení pak žalovaný poukazuje na obavy o svou osobu, popisuje reálnou výhrůžku, kterou k výslovnému dotazu policejního komisaře v předcházejícím podaném vysvětlení popíral. Lze tak uzavřít, že v době, kdy předmětná tvrzení žalovaný pronesl poprvé, měl možnost pravdivost svých tvrzení prokázat, zde např. lze poukázat na výpověď svědka B., který vypovídal o pomoci, kterou žalovanému Mladá fronta DNES nabízela, měl možnost poskytnout policii veškerou potřebnou součinnost. O tom, proč tak neučinil a své výpovědi a tvrzení doplňoval postupně, lze se dnes jen dohadovat, nicméně to věrohodnost žalovaného podstatně snižuje. Právě mimo jiné rozporuplnost ve výpovědích žalovaného učiněných v průběhu trestního řízení vedla okresního státního zástupce k odložení trestní věci dne 22.3.2005. Pokud by i soud měl uvěřit výpovědi žalovaného, nelze jednoznačně určit, která část jeho výpovědi je věrohodná a pravdivá. Nelze přehlédnout, že právě nejpodrobnější výpověď žalovaného byla učiněna v době, kdy trestní stíhání žalobců bylo zrušeno a tato výpověď mohla být motivována snahou odvrátit hrozby následných žalob. V tomto směru lze poukázat na článek zveřejněný v deníku Právo 25.8.2004 s názvem: „ODS žaluje poslance K. o 10.000.000,-Kč“. Žalovaný svá tvrzení dále prokazoval výpovědi svědkyně Jany K. a protokolem o výpovědi svědka Dr. Pavla N., vyslechnutého v průběhu trestního stíhání žalobců a), b). JUDr. Pavel N. ve své výpovědi neuvedl však nic jiného, než že byl o úplatku obecně žalovaný informován, a to v době, kdy již hrozila reálná hrozba zveřejnění, tedy nikoliv v době, kdy tato informace mohla být pro předsedu strany významná v souvislosti s blížícím se hlasováním o důvěře vlády a to ve vztahu k loajálnosti i dalších poslanců. Tak tvrzení žalovaného podporuje pouze Jana K., která však měla o celé věci jen velmi kusé informace od samotného žalovaného, která sama jako osoba, kterou žalovaný bezprostředně o schůzce informoval, nebyla spontánně žalovaným označena. K uvedení jejího jména došlo až k dotazům policejním komisaře, a to až dodatečně, kdy žalovaný sám policejnímu komisaři nebyl schopen jednoznačně uvést, koho vlastně o obsahu schůzky informoval.

V případě postu velvyslance v Bulharsku je skutečností, že se na to téma na schůzce hovořilo a žertovalo. Tato zjištění jsou podporována řadou důkazů a výpověďmi svědků Hany Č. a Jaroslava S., článkem ze dne 4.10. v časopise Respekt a řadou dalších novinových článků, kdy žalobci a), b) připouštějí žertování na téma postu v diplomacii, byť se mělo jednat o post konzula v Drážďanech. I když soud vyjma článku v časopise Respekt žádné bližší dokazování o pravdivosti výroku účastníků v uvedených novinových člancích neprováděl, lze z obsahu těchto článků vycházet, když k této otázce se účastníci vyjadřovali opakovaně a jejich výroky v různých médiích a s různým časovým odstupem se shodovaly. Přes zjištění, že se o postu velvyslance na schůzce hovořilo a žertovalo, nelze dospět k závěru, že by došlo (reálně mohlo dojít k vážně míněné nabídce tohoto postu či jiného místa v diplomacii, když ani jeden z účastníků neměl reálnou možnost takovou nabídku učinit, což platí zejména o žalobci b), který byl toliko zprostředkovatelem schůzky). Svědek Ing. T. popřel, že by ničím takovým žalobce a) pověřil. Na tomto místě pak soud považuje za nutné podotknout, že je obecně známo, kdo a jakým způsobem v ČR jmenuje velvyslance. V této souvislosti soud hodnotil výpověď svědka Ladislava S. Nelze zcela vyloučit, že tento svědek účastníky na schůzce viděl, v tomto směru soud odkazuje na časové

souvislosti, tedy dobu, kdy se schůzka odehrála a zprávu o atmosférických jevech a srážkách z uvedeného dne. Ostatně účastníci schůzky se setkali na místě veřejně přístupném. I kdyby tento svědek se nacházel v Café Paris v době, kdy se sešli účastníci schůzky a tyto účastníky schůzky viděl, což soud považuje za velmi reálné, nelze jeho výpovědi v části, ve které vypovídal o slovech, které z rozhovoru účastníků zaslechl, považovat za zcela věrohodnou. V této souvislosti soud odkazuje na důkaz listinou, a to znaleckým posudkem vypracovaným pro účely trestního řízení znalcem PhDr. Petrem Vavříkem ze dne 4.12.2005, který u tohoto svědka zjistil zvýšenou pravděpodobnost emotivních zkreslení, účelového blokování a zkreslování skutečností, v níž je emočně zaangażován. V této souvislosti nabývá na významu ta část výpovědi svědka, ve které svědek vypovídal, že nesouhlasil s odložením trestní věci žalobců, že se do celé věci zaangażoval a věc policii oznámil, protože žalovaného považuje za slušného člověka, přičemž o celou věc se velmi zajímal, vystříhával si novinové články. S ohledem na tuto část výpovědi svědka a závěry znalce ustanoveného v trestním řízení je pak ta část výpovědi svědka, ve které popisuje slova, které z rozhovoru účastníků zaslechl, nevěrohodná, když se právě jednalo pouze a jen o slova prokazující tvrzení žalovaného, a to 10.000.000,-Kč a politická budoucnost. Přitom právě se jednalo o výroky, která byla v médiích dlouhodobě opakovaně probírána. S ohledem na to, že účastníci spolu hovořili delší dobu, žertovali, shodně v novinách popisují, že se i zasmáli, nic dalšího z obsahu jejich rozhovoru svědku v jeho paměti neutkvělo. Soud proto v této části výpovědi svědka neuvěřil. I kdyby však svědek skutečně slova, o kterých tvrdí, že je zaslechl, pak dle názoru soudu nemohlo být toto svědectví prokázat vážně a reálně míněnou korupční nabídku s ohledem na další v řízení provedené důkazy. Svá tvrzení se nepodařilo žalovanému prokázat ani výpovědi svědkyně Šárky F. a Radmily O., tyto svědkyně neměly o celé věci žádné informace, než to, že ke schůzce žalobců se žalovaným došlo. Pokud žalovaný dovozoval, že tyto svědkyně mají o celé věci, a to zejména Šárka F., bližší informace, tuto skutečnost se žalovanému nepodařilo prokázat, svědkyně tuto skutečnost opakovaně popřela, stejně tak jako popřela, že by byla někým ovlivňována v tom směru, jak má před orgány policie vypovídat. Poukázala na svůj psychický stav, v jakém byla v průběhu trestního řízení, když se obávala výslechu na policii, obávala se ztráty soukromí, dotýkala se jí medializace, která se dotýkala celé její rodiny. Přitom o samotném obsahu schůzky nebylo nic víc známo, než to, co se dozvěděla v médiích.

Dle § 11 občanského zákoníku (dále jen OZ) fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí svého jména a projevů osobní povahy.

Dle ust. § 13 OZ fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva, na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Dle odst. 2 téhož zákonného ustanovení pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Předmětem ochrany podle ust. § 11 OZ je osobnost každého občana jako individuality, resp. jednotlivé hodnoty tvořící integritu osobnosti jeho fyzické i

psychickomorální jednotě, které občan jako její subjekt realizuje ve společnosti vůči ostatním subjektům s rovným postavením, tj. v občanskoprávních vztazích. Ust. § 11 OZ poskytuje ochranu mj. občanské cti fyzické osoby. V rámci tohoto ustanovení je občan chráněn proti takovým jednáním jiných osob, která jsou objektivně způsobila přivodit újmu na jeho osobnosti tím, že snižují jeho čest a vážnost u jiných lidí a ohrožují jeho postavení a uplatnění ve společnosti.

Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou neoprávněným zásahem do osobnosti fyzické osoby podle § 13 OZ musí být splněny hmotněprávní podmínky tak, jak je zákon shora uvedeným způsobem vyžaduje. Musí být dána existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení či jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální jednotě, dále neoprávněnost tohoto zásahu (a jejich vzájemná příčinná souvislost). Uvedené sankce za nemajetkovou újmu vzniklou neoprávněným zásahem do osobnosti fyzické osoby chráněné všeobecným osobnostním právem, jsou založeny na objektivním principu, které vznikají bez zřetele zavinění původce neoprávněného zásahu. Neoprávněným zásahem do práv chráněných v ust. § 11 a násl. OZ bude zásadně nepravdivé nebo pravdou zkreslující tvrzení, tedy jednání, které svým obsahem, formou a cílem je objektivně způsobitelné tato chráněná práva narušit, příp. je ohrozit. V posuzovaném případě žalovaný o žalobcích a) a b) pronášel výroky, ve kterých přisuzoval žalobcům a), b) nejen nečestné jednání, ale jednání, které naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu podplácení. Takové výroky je nutno hodnotit jako výroky diflamující a dehonestující. Oprávněnost těchto výroků (tedy jejich pravdivost) nebyla v řízení zjištěna. Výroky žalovaného pak soud považuje za neoprávněný zásah, kterým bylo zasaženo do cti žalobců a), b). V této souvislosti je bez významu, že žalovaný sám souhlas ke zveřejnění v médiích výroku o žalobcích a), b) nedal. Sankce za nemajetkovou újmu vzniklou neoprávněným zásahem jsou založeny na objektivním principu. Původce neoprávněného zásahu se nemůže zprostit sankcí například proto, že nepředpokládal tak širokou medializaci svých tvrzení či kroky orgánů činných v trestním řízení, příp. že k medializaci jeho výroku došlo bez jeho zapříčinění. Rozhodující je, že žalovaný svá diflamující tvrzení pronesl před třetí osobou, v daném případě redaktorem B. Odpovědnosti snášet občanskoprávní sankce se pak žalovaný nemůže zprostit a jen proto, že byl v dobré víře, že jeho výroky nebudou nadále na veřejnosti šířeny.

Žalobci pak požadovali, aby soud ve smyslu ust. § 13 OZ uložil žalovanému, aby upustil od neoprávněných zásahů a byla jim přiznána satisfakce.

Soud pak negativně žalobě vyhověl a uložil žalovanému, aby se v budoucnu diflamujícími výroky, jenž jsou předmětem tohoto řízení, zdržel, když dospěl k závěru, že existuje konkrétní hrozba opakování těchto výroků i v budoucnu. Soud vzal dále za prokázáno, že žalovaný na svých výrocích setrval a tyto na veřejnosti opakoval i poté, co byla trestní věc odložena, setrvává do dnešní doby. Dle názoru soudu hrozí reálná hrozba, že by tyto výroky mohl žalovaný i v budoucnu pronášet na veřejnosti. Současně jim soud zamítl žalobu v té části, ve které se žalobci domáhali, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se tvrzení, ve kterých by naznačoval diflamující tvrzení, jenž jsou předmětem tohoto řízení, a to pro neurčitost a tím materiální nevykonatelnost tohoto žalobního požadavku.

Za oprávněný požadavek pak soud považoval i přiznání satisfakce ve formě omluvy. Přiznání tohoto morálního zadostiučinění je zcela namístě a to nejen formou omluvného dopisu zaslaného k rukám žalobců a), b), ale i prostřednictvím České tiskové kanceláře, když tyto výroky byly do médií pronášeny, prostřednictvím médií dále rozšiřovány. Dostaly se tak na vědomost široké veřejnosti a je tak zcela namístě, aby vůči veřejnosti byla čest žalobců reparována.

Soud pak dospěl k závěru, že byly splněny i zákonné kvalifikované podmínky pro přiznání nemajetkové újmy v penězích, když neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře a současně morální zadostiučinění se jeví v tomto konkrétním případě jako nepostačující a není již účinné. Tvrzení žalovaného byla dlouhodobě rozebírána v celostátních médiích, na podkladě těchto tvrzení došlo k zahájení trestního řízení. Ač kroky orgánů činných v trestním řízení nelze dávat do příčinné souvislosti s výroky žalovaného, tím spíše, že k zadržení žalobců došlo v době, kdy žalovaný odmítl uvést, kým mu byl úplatek nabídnut a samo státní zastupitelství připustilo pochybení, na druhou stranu nelze přehlédnout, že žalovaný mohl předpokládat, jakou odezvu jeho tvrzení vyvolají a měl a mohl být srozuměn s jejich následkem. Zásah spočívající v diflamujících tvrzeních žalovaného byl způsobilý snížit čest a vážnost občanů vůči třetím osob ve značné míře. Žalobci a), b) se pohybovali na politické scéně, v podvědomí veřejnosti mohou být žalobci spojováni i nadále s podezřením z trestného činu úplatkářství, o čem např. svědčí článek v Hospodářských novinách, kde byl žalobce b) označen jako problémový lobbista.

Předpoklady pro poskytnutí náhrady nemajetkové újmy v penězích podle § 13 odst. 2 OZ jsou tedy splněny; soud se dále zabýval výší náhrady. Jeho úvahy se přitom odvíjely od výše částky požadované každým jedním žalobcem a dále vyhodnotil veškeré okolnosti případu, zejména okolnosti, které spolu úzce předcházely a účel, za kterým byla schůzka sjednána, tedy zjištění stanoviska žalovaného jako podklad pro případné další politické vyjednávání. Za nerozhodné přitom soud považuje to, na kolik byla v době konání schůzky již bezpředmětná a na kolik se jednalo již o soukromou iniciativu. Soud tak dospěl k závěru, že místo schůzky - tedy nikoliv parlamentní půda – a účel, za který byla schůzka sjednána, samy o sobě mohou vyvolat pochybnosti v očích třetích osob i bez následných výroků žalovaného. V této souvislosti nelze přehlédnout i na výroky samotného žalobce a) prezentované v médiích. V tomto směru soud odkazuje na výpověď svědků Jaroslava S., Ing. Č., záznam o podaných vysvětleních Petra K., článek v časopise Respekt ze dne 4.10.2004 s názvem „Bez iluzí“ a řadu dalších novinových článků, ve kterých se žalobci k účelu schůzky vyjadřovali. Protože neoprávněný zásah měl za následek značnou újmu, byla přiznána nemajetková újma v penězích. Protože však žalobci sami jako iniciátoři této schůzky, která mohla být v očích veřejnosti vnímána jako nekorektní, svým chováním vystavili sami sebe a tím i svou čest a vážnost k pochybnostem, soud přiznal žalobcům a), b) na nemajetkové újmě v penězích částku 15.000,-Kč, ve zbývající části pak žalobu na přiznání nemajetkové újmy zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., ve smyslu tohoto ustanovení byli žalobci úspěšní, jejich žaloba byla co do základu shledána důvodnou. Výše plnění pak závisela na úvaze soudu, proto také soud žalobcům přiznal náklady řízení v plné výši. V případě žalobce a) byla tomuto na nákladech řízení přiznána

odměna advokáta ve výši 12.500,-Kč (§ 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 448/2000 Sb. a dále náhrada výdajů za 14 úkonů právní služby po 75,-Kč podle § 13 zák. č. 177/96 Sb. (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, 2x porada s klientem přesahující jednu hodinu, ústní jednání 29.11.2005 přes 2 hodiny, 30.5.2006 přes dvě hodiny, 31.8.2006 přes dvě hodiny, 2.10.2006 přes 6 hodin, 9.10.2006), náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 téže vyhlášky, za čas strávený jízdou z místa sídla advokáta k procesnímu soudu a zpět 5x 8 hodin, tj. 4.000,-Kč, celkem 17.550,-Kč. Protože advokát žalobce a) je plátcem DPH, byla jeho odměna náhrada výdajů zvýšená o 19%, tj. o částku 3.334,50 Kč, na částku 20.884,50 Kč. Dále byly advokátovi žalobce a) přiznány cestovní výdaje, a to 3x jízda vlakem po 500,-Kč, 1x za 400,-Kč, celkem se jednalo o částku 1.900,-Kč a dále jízda osobním automobilem dne 2.10.2006, jehož průměrná spotřeba činila 8,1 l/100 km pohonných hmot zakoupených za částku 28,90 Kč při ujeté trase 800 km. Celkem se jedná o cestovné po navýšení 19% DPH ve výši 5.846,50 Kč. Dále žalobci a) byl přiznán zaplacený soudní poplatek ve výši 21.000,-Kč. Celkem náklady žalobce a) činí 49.631,-Kč. Tyto náklady bylo uloženo žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám advokáta žalobce a).

Žalobci pak přiznal na náhradě nákladů řízení odměnu jeho advokáta dle § 6 písm. a) zák. č. 484/2000 Sb. ve výši 12.500,-Kč a pak náhradu dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb. za 14 úkonů právní služby po 75,-Kč, tj. 1.050,-Kč (příprava a převzetí zastoupení, písemné podání soudu – sepis žaloby, porada s klientem, jednání před soudem 29.11.2005, další porada s klientem, jednání před soudem 30.5.2006 dvě hodiny, 8.8.2006 přes dvě hodiny, 31.8.2006 přes dvě hodiny, 2.10.2006 přes dvě hodiny, 2.10.2006 přes dvě hodiny, vyhlášení rozsudku 9.10.2006). Dále soud přiznal advokátovi žalobce b) za náhradu za promeškaný čas strávenou cestou, a to k pěti ústním jednáním, a to za 4 cesty Praha – Ostrava a zpět 8 hodin, 3.200,-Kč a za čas strávený cestou 9.10.2006, kdy advokát žalobce b) vyjel ze Zlína a vracel se do Prahy 5,5 hod, tj. 550,-Kč, celkem na náhradě za promeškaný čas soud přiznal 3.750,-Kč. K odměně advokáta a náhrada dle vyhl. č. 177/96 Sb. v celkové výši 17.300,-Kč. Dále soud přiznal 19% daň, když advokát žalobce je plátcem této daně, ve výši 3.287,-Kč, takže tyto náklady řízení celkem činí 20.587,-Kč. Dále soud přiznal advokátovi žalobce náhradu jízdného osobním vozidlem v částkách 5.197,90 Kč, 5.290,70 Kč, 5.290,70 Kč, 5.662,-Kč, 3.689,-Kč, když náklady na jízdné byly advokátem žalobce řádně doloženy osvědčením o velkém technickém průkazu a dokladem o nákupu pohonných hmot. Celkem se jednalo o částku 25.130,30 Kč po zaokrouhlení 25.130,-Kč. V této částce je pak obsažena i DPH. Dále soud přiznal žalobci zaplacení soudního poplatku ve výši 21.000,-Kč a poplatku za pořízení kopie spisu ve výši 1.000,-Kč. Celkem náklady řízení žalobce b) činily 67.717,-Kč. Tuto částku bylo uloženo zaplatit žalovanému ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám advokáta žalobce b).

Výrok o náhradě nákladů státu vychází z ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. a je odůvodněn výsledkem řízení, když procesně neúspěšným účastníkem, kterého stíhá povinnost zaplatit státu náklady řízení, je žalovaný, přičemž u žalovaného nebyly shledány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Protože v době rozhodování nebyla výše nákladů známa, bylo rozhodnuto jen o základu nároku. O výši nákladů a splatnosti bude rozhodnuto v samostatném usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci, písemně, trojmo.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

V Ostravě dne 9.10.2006

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Karkošková

JUDr. Radmila Baďurová, v.r.
samosoudkyně